У готелі перебувало дев'яносто сім нью-йоркських рекламних агентів, які окупували міжміський телефонний зв'язок. Через це дівчина з 507-го номера змушена була прочекати від дванадцятої до пів на третю, доки її з'єднали. Проте час вона не марнувала. Вона прочитала статтю з жіночого кишенькового журнальчика, що називалась "Секс: задоволення чи пекло?". Вона помила свої гребінець і щітку. Вона відчистила пляму на спідниці свого бежевого костюма із "Саксу"[1]. Вона вискубнула дві нові волосинки на родимці. Коли оператор подзвонив у кімнату, вона сиділа на підвіконні і вже майже закінчила лакувати нігті лівої руки.

Вона була не з тих дівчат, що кидають усе і відразу хапають трубку телефону, що дзвонить. Її вигляд немов говорив, що відколи вона стала дорослою, телефон у неї дзвонить безперестанку.

Поки телефон розривався, вона ретельно проводила щіточкою для лакування по нігтю свого мізинця, підкреслюючи краї лунки. Потім закрила пляшечку з лаком і, підводячись, помахала ще не висохлою лівою рукою туди-сюди у повітрі. Другою рукою підняла переповнену попільничку з підвіконня й перейшла з нею до нічного столика, де стояв телефон. Потім сіла на одне, вже прибране ліжко спального гарнітура і підняла трубку після п'ятого чи шостого дзвінка.

— Алло,— промовила вона, тримаючи розведені пальці лівої руки на відстані від її білого шовкового халата, крім якого на ній нічого не було, хіба що тапці,— персні залишились у ванній.

— З'єдную вас із Нью-Йорком, місіс Ґласс,— сказав оператор.

— Дякую,— мовила дівчина і розчистила на нічному столику місце для попільнички.

Пролунав жіночий голос:

— Мюріель? Це ти?

Дівчина відсунула трубку трохи далі від вуха.

— Так, мамо. Як ти?

— Я хвилююсь за тебе до безтями. Чому ти не телефонувала? З тобою все гаразд?

— Я хотіла подзвонити учора ввечері й позавчора. Телефон тут...

— З тобою все гаразд, Мюріель?

Дівчина відсунула трубку ще далі:

— Усе добре. Лише спекотно. Такого спекотного дня не бувало у Флориді з...

— Чому ти не телефонувала мені? Я хвилювалась через...

— Мамо, люба, не кричи до мене. Я тебе прекрасно чую,— сказала дівчина.— Я дзвонила тобі двічі минулого вечора. И один раз перед...

— Я ж казала твоєму батьку, що ти, мабуть, дзвонитимеш учора ввечері. Але ж ні, він все одно... З тобою все гаразд, Мюріель? Кажи мені правду.

— Усе добре. І досить запитувати мене про це.

— Коли ви туди приїхали?

— Не знаю. У середу вранці. Рано.

— Хто вів машину?

— Він,— сказала дівчина.— І не хвилюйся. Він вів дуже обережно. Я була здивована.

— Він вів машину? Мюріель, ти дала мені слово, що...

— Мамо,— перебила дівчина,— я вже сказала тобі. Він вів машину дуже обережно. Не більше п'ятдесяти на годину протягом усього шляху, якщо хочеш знати.

— І не затівав ніяких отих витівок з деревами?

— Я ж сказала, що вів дуже обережно, мамо. Досить уже. Я попросила його триматись білої лінії і все таке, він зрозумів, чого я хочу, і послухавсь. Він навіть намагався не дивитись на дерева. Тато віддав авто до ремонту, між іншим?

— Ще ні. Вони просять чотири сотні, і це лише...

— Мамо, Сеймур же казав татові, що заплатить за все. Немає причини, щоб...

— Добре, побачимо. Як він поводився у машині й узагалі?

— Добре,— сказала дівчина.

— Чи він усе ще зве тебе тим жахливим...

— Ні. Уже інакше.

— Що?

— Та яка різниця, мамо?

— Мюріель, я хочу знати. Твій батько...

— Ну добре, добре. Він кличе мене "міс Духовна Волоцюжка з 1948-го",— сказала дівчина і захихотіла.

— Це не смішно, Мюріель. Це зовсім не смішно. Це жахливо. Насправді це сумно. Коли я думаю як...

— Мамо,— перебила дівчина,— послухай мене. Ти пам'ятаєш ту книжку, що він вислав з Німеччини? Ти знаєш, ті німецькі вірші[2]. Куди я її поділа? Я поперевертала всі...

— Вона у тебе.

— Ти впевнена?

— Звичайно. Тобто, вона у мене. У кімнаті Фредді. Ти полишила її тут, а я не знайшла їй місця у... А що? Вона йому потрібна?

— Ні. Просто він запитував мене про неї, коли ми їхали. Хотів знати, чи я її прочитала.

— Та вона ж німецькою!

— Так, люба. Але яка різниця,— сказала дівчина і поклала ногу на ногу.— Він сказав, що ці вірші написав єдиний великий поет століття. Він сказав, що я могла б купити переклад абощо. Чи вивчити мову, якщо хочеш знати.

— Жахливо. Жахливо. Це справді сумно, що все так. Твій батько казав учора ввечері...

— Секундочку, мамо,— сказала дівчина. Вона підійшла до підвіконня по сигарети, закурила, потім повернулась на ліжко.— Мамо? — сказала вона, видихаючи дим.

— Мюріель, слухай тепер мене.

— Я слухаю.

— Твій батько розмовляв з доктором Сівецкі.

— І?

— Він розповів йому все. Тобто, сказав, що розповів — ти ж знаєш батька. Про дерева. Про ті витівки з вікном. Про ті жахливі речі, що він казав бабусі, коли вона заговорила про свої похорони. І що він зробив з тими чарівними листівками з Бермудів — усе розповів.

— Ну,— сказала дівчина.

— Ну. Той відразу сказав, що армія вчинила справжній злочин, що випустила його зі шпиталю, чесне слово. Він дуже чітко роз'яснив твоєму батьку, що є можливість, дуже велика можливість, сказав він, що Сеймур може повністю втратити над собою контроль. Чесне слово.

— У готелі є психіатр,— сказала дівчина.

— Хто? Як його звати?

— Не знаю. Різер чи якось так. Кажуть, дуже хороший.

— Ніколи не чула про такого.

— Це ще не означає, що він поганий лікар.

— Мюріель, не будь наївна, будь ласка. Ми дуже хвилюємось через тебе. Твій батько хотів учора ввечері послати тобі телеграму, щоб ти поверталась додому, якщо хочеш зна...

— Я не збираюсь зараз повертатись додому, мамо. Тому заспокойся.

— Мюріель. Чесне слово. Доктор Сівецкі казав, що Сеймур може повністю втратити контр...

— Мамо, ми щойно приїхали. Це перший раз я відпочиваю за останні роки, і я не збираюсь усе пакувати і повертатись додому,— сказала дівчина.— У будь-якому разі я б не змогла поїхати. Я так обпеклась на сонці, що насилу можу рухатись.

— Обпеклась на сонці? Ти що, не користувалась "Бронз"[3], тим кремом від засмаги, що я поклала у твою валізу? Я поклала його...

— Користувалась. Все одно обгоріла.

— Це жахливо. А де саме ти обпеклась, доню?

— Уся, мамо, повністю.

— Це жахливо.

— Переживу.

— Скажи мені, ти говорила з тим психіатром?

— Так, майже,— сказала дівчина.

— І що він сказав? Де був Сеймур, коли ти говорила з ним?

— У Океанській кімнаті, грав на піаніно. Він грав на піаніно обидва вечори, що ми тут.

— Добре. То що той сказав?

— Та, небагато. Заговорив до мене перший. Я сиділа біля нього у "Бінго" минулого вечора, і він запитав мене, чи то не мій чоловік грає на піаніно у сусідній кімнаті. Я сказала, що так, то мій чоловік, і тоді він запитав, чи Сеймур не хворий, чи щось таке. Тоді я сказала...

— Чому він це запитав?

— Я не знаю, мамо. Мабуть, тому, що він блідий і все таке,— сказала дівчина.— У будь-якому разі після "Бінго" вони з дружиною запросили мене випити. І я пішла з ними. Його дружина жахлива. Ти пам'ятаєш те бридке вечірнє плаття, що ми бачили у вітрині "Бонвіта"[4]? Ти ще сказала, що для такого плаття потрібна тоненька, тоненька...

— Зелене?

— Воно було на ній. З її стегнами! Вона запитувала мене, чи Сеймур не родич Сюзанни Ґласс, тієї, що має магазин жіночих капелюшків на Медісон-авеню[5].

— То що ж він сказав? Психіатр.

— Та, майже нічого, правду кажучи. Ми ж були у барі і все таке. Там був жахливий галас.

— Так, але ти сказала... сказала йому, що він намагався зробити з бабусиним кріслом?

— Ні, мамо. Я особливо не вдавалась у деталі,— сказала дівчина.— Я, мабуть, ще зможу поговорити з ним. Він сидить у барі цілий день.

— Чи не казав він, що думає, що Сеймур може вчинити щось... ну, ти знаєш... щось дивне? Зробити щось тобі!

— Зовсім ні,— сказала дівчина.— Він повинен мати більше фактів, мамо. Він має знати про дитинство і таке інше. Я ж кажу тобі, ми майже не говорили, там був такий галас.

— Добре. Як твій блакитний жакет?

— Нормально. Довелось вийняти підкладку з-під плеч.

— Який там одяг носять цього року?

— Жахливий. Ні на що не схоже. Усюди одні блискітки,— сказала дівчина.

— Як твій номер?

— Добре. Майже добре, правду кажучи. Ми не змогли дістати ту кімнату, що займали перед війною,— сказала дівчина — Люди просто жахливі цього року. Ти б бачила, хто сидить поряд з нами у столовій. За сусіднім столиком. Виглядають, немов приїхали на вантажівці.

— Зрозуміло, тепер усюди так. Як твоя спідничка?

— Задовга. Я казала тобі, що вона надто довга.

— Мюріель, я лише хочу ще раз запитати — у тебе все гаразд?

— Так, мамо,— сказала Мюріель.— У дев'яностий раз тобі кажу.

— І ти не хочеш додому?

— Ні, мамо.

— Твій батько казав минулого вечора, що він був би дуже радий оплатити тобі поїздку куди завгодно, щоб ти добре подумала. Ти можеш узяти путівку на чарівну подорож. Ми обоє думали...

— Ні, дякую,— сказала дівчина і розправила ноги.— Мамо, цей дзвінок коштує...

— Коли я думаю, що ти прочекала цього хлопця всю війну... Я маю на увазі, коли я думаю про всіх цих дурних молоденьких дружин, що...

— Мамо,— сказала дівчина,— давай закруглятись. Сеймур може прийти у будь-яку хвилину.

— А де він?

— На пляжі.

— На пляжі? Сам? А він нормально поводить себе на пляжі?

— Мамо,— мовила дівчина,— ти говориш про нього, немов він якийсь шалений маніяк...

— Я не кажу нічого такого.

— Але твої слова звучать так. Все, що він робить,— просто лежить там. У своєму купальному халаті.

— Він не знімає халат? Чому?

— Я не знаю. Мабуть, тому, що він блідий.

— Боже мій, йому потрібне сонце. Ти не можеш його змусити?

— Ти знаєш Сеймура,— сказала дівчина і знову схрестила ноги.— Він каже, що не хоче, щоб купа дурнів витріщалась на його татуювання.

— У нього не було ніяких татуювань! Чи йому зробили якісь у армії?

— Ні, мамо. Ні, люба,— сказала дівчина і встала.— Слухай, я, можливо, зателефоную тобі завтра.

— Мюріель, послухай мене.

— Так, мамо,— сказала дівчина і переступила на іншу ногу.

— Дзвони мені відразу, якщо він зробить чи скаже щось дивне — ти розумієш, про що я. Ти мене чуєш?

— Мамо, я не боюсь Сеймура.

— Мюріель, я хочу, щоб ти мені пообіцяла.

— Добре, я обіцяю. До побачення, мамо,— сказала дівчина.— Передай татку, що я його люблю.— Вона поклала трубку.

— Це море зі скла, цей морзскла, цеймор клас[6],— промовляла Сибілла Карпентер, що мешкала в готелі з матір'ю.— Де мій цеймор клас?

— Кицюню, перестань базікати. Це доводить мамусю до божевілля. Не пручайся, будь ласка.

Місіс Карпентер натирала кремом для засмаги плечі Сибілли та худенькі, схожі на крильця, лопатки на спині. Дівчинка ненадійно сиділа на великому надувному м'ячі і дивилась на океан. На ній був жовтий, як канарка, купальний костюм — трусики та ліфчик. Останній їй навряд чи буде потрібен ще дев'ять-десять років.

— Звичайний шовковий носовичок, це можна побачити зблизька,— сказала жінка у шезлонгу поряд з місіс Карпентер.— Хотіла б я знати, як їй вдалось так його зав'язати. Справді гарненько.

— Мабуть, гарненько,— погодилась місіс Карпентер.— Сибілло, кицюню, спокійно.

— Де мій цеймор клас?

Місіс Карпентер зітхнула.

— Ну ось,— сказала вона. Закрила пляшечку з кремом для засмаги.— Можеш бігти і гратися, кицюню. Мамуся піде до готелю випити мартіні з місіс Габбел. Я принесу тобі олив.

Отримавши свободу, Сибілла відразу побігла на рівну частину пляжу, а потім до Рибальського павільйону. Зупинилась, щоб копнути ніжкою мокрий напівзруйнований замок з піску, і вибігла за зону для постояльців готелю.

Вона пройшла чверть милі, а потім швидко помчала на схил біля самого берега. Зупинилась, лише коли підбігла до місця, де лежав на спині молодий чоловік.

— Ідеш купатися, цеймор клас? — спитала вона.

Молодий чоловік здригнувся, узявшись правою рукою за відвороти свого купального халата. Потім перевернувся на живіт, і скручений як ковбаса рушник упав з його очей. Він скоса глянув на Сибіллу.

— А, привіт, Сибілло.

— Ідеш купатися?

— Я саме чекав на тебе,— сказав молодий чоловік.— Що нового?

— Що?

— Що нового? Що за програмою?

— Мій татко прилетить завтра на ароплані,— сказала Сибілла, колупаючись ногою у піску.

— Тільки не в обличчя, люба,— сказав молодий чоловік і поклав руку на її щиколотку.— Так, вже час твоєму татку прилетіти. Я чекаю на нього з години на годину. З години на годину.

— А де леді?

— Леді? — молодий чоловік струсив пісок зі свого волосся.— Важко сказати, Сибілло. Вона може бути у будь-якому з тисячі місць. У перукарні. Підфарбовує волосся у рудий колір. Чи робить іграшки для бідних дітей у своїй кімнаті.— Він ліг ниць, стиснув руки в кулаки, поставив їх один на одного і поклав на них підборіддя — Запитай щось інше, Сибілло,— сказав він.— Гарненький у тебе купальник. Найбільше у світі люблю блакитні купальнички.

Сибілла подивилась на нього, потім на свій випнутий живіт.

— Він жовтий,— сказала вона.— Він жовтий.

— Справді? Підійди-но ближче.

Сибілла зробила крок уперед.

— Цілком правильно. Що я за дурень!

— Ідеш купатися? — повторила Сибілла.

— Я саме серйозно обдумую це. У мене повно думок, Сибілло, май це на увазі.

Дівчинка штовхнула гумовий матрац[7], що молодий чоловік іноді використовував як подушку.

— Треба більше повітря,— сказала вона.

— Твоя правда. Його треба надути, причому сильніше, ніж я збирався.— Він прибрав кулаки і поклав підборіддя на пісок.— Сибілло,— сказав він,— ти дуже гарненька. Мені приємно тебе бачити. Розкажи про себе.— Він протягнув руки й обхопив її за обидві щиколотки.— Я Козеріг, — сказав він,— а ти хто?

— Шерон Ліпшуц казала, що ти дозволяв їй сидіти за піаніно поруч з тобою,— промовила Сибілла.

— Шерон Ліпшуц таке сказала?

Сибілла енергійно кивнула.

Він відпустив її щиколотки, схрестив руки і притис обличчя до правого ліктя.

— Добре,— сказав він,— розповім, як це сталось, Сибілло. Я сидів там і грав. Тебе ніде не було видно. А Шерон Ліпшуц підійшла та сіла поряд зі мною. Не спихати ж мені її?

— Спихнути.

— Та ні. Ні. На таке я не здатен,— сказав молодий чоловік.— Я скажу тобі, що я тоді зробив.

— Що?

— Я вдавав, ніби то була ти.

Сибілла відразу нахилилась і стала копати пісок.

— Ходімо купатись,— сказала вона.

— Добре,— сказав молодий чоловік.— Думаю, це я зможу зробити.

— Наступного разу щоб зіпхнув її,— сказала Сибілла.

— Кого зіпхнув?

— Шерон Ліпшуц.

— А, Шерон Ліпшуц,— сказав молодий чоловік.— Що змусило тебе згадати про неї? Суміш пам'яті й бажання[8].— Він рвучко став на ноги. Подивився на океан.— Сибілло,— сказав він,— сказати тобі, що ми зараз зробим? Спробуємо спіймати рибку-бананку[9].

— Кого?

— Рибку-бананку,— сказав він і розстібнув пояс свого халата. Потім зняв його. Плечі молодого чоловіка були бліді й вузькі, а плавки яскраво-сині. Він згорнув свій халат спочатку уздовж, а потім упоперек, утричі. Розгорнув рушник, яким накривав очі, розстелив його на піску і поклав на нього свій халат. Нахилився, підняв матрац і взяв його під праву руку.

Пара вирушила до води.

— Ти вже, мабуть, бачила рибок-бананок? — запитав молодий чоловік.

Сибілла похитала головою.

— Не бачила? Де ж ти живеш, у такому разі?

— Не знаю,— сказала Сибілла.

— Ти знаєш. Ти повинна знати. Шерон Ліпшуц знає, де вона живе, а їй же лише три з половиною.

Сибілла перестала йти і висмикнула від нього свою руку. Вона підняла звичайну пляжну мушлю і стала розглядати її з підкресленим інтересом. Потім викинула.

— Вірлі-Вуд, Коннектикут,— сказала вона і пішла далі, випнувши живіт.

— Вірлі-Вуд, Коннектикут,— повторив молодий чоловік.— Чи це, часом, не десь поблизу від Вірлі-Вуда у Коннектикуті?

Сибілла глянула на нього.

— Я там живу,— сказала вона нетерпляче.— Я живу у Вірлі-Вуд, Коннектикут.

Вона відбігла на кілька кроків від нього, підняла ліву ногу рукою та кілька разів підстрибнула на одній нозі.

— Ти не уявляєш, як чітко ти все пояснила,— сказав молодий чоловік.

Сибілла відпустила свою ногу.

— Ти читав "Негреня Самбо"?[10] — запитала вона.

— Дивно, шо ти мене спитала,— сказав він,— я саме вчора ввечері його дочитав.— Він нахилився і знову взяв Сибіллу за руку.— І що ти про нього думаєш?

— Чи бігали тигри навколо того дерева?

— Так. Мені здалось, що вони ніколи не зупиняться. Ще ніколи не бачив так багато тигрів.

— Їх же було тільки шість,— сказала Сибілла.

— Тільки шість! — мовив молодий чоловік.— Ти справді сказала тільки?

— Ти любиш віск? — запитала Сибілла.

— Що я люблю? — перепитав молодий чоловік.

— Віск.

— Дуже люблю. А ти?

Сибілла кивнула.

— Ти любиш оливи? — запитала вона.

— Оливи? Так. Оливи та віск. Без них нікуди не потикаюсь.

— Ти любиш Шерон Ліпшуц?

— Так. Так, люблю,— сказав молодий чоловік.— Що мені особливо у ній подобається, то це те, шо вона ніколи не знущається над песиками у холі готелю. Наприклад, над маленьким бульдогом тієї леді з Канади. Ти, можливо, не повіриш у це, але деяким дівчаткам подобається штурхати того песика надувними паличками. А Шерон цього не робить. Нікого не ображає. Через це вона так дуже мені подобається.

Сибілла мовчала.

— Я люблю жувати свічки,— сказала вона нарешті.

— А хто не любить? — сказав молодий чоловік, ступаючи у воду.— О, вона ж холодна.— Він опустив гумовий матрац на воду.— Ні, зачекай хвилинку, Сибілло. Зачекай, доки ми трохи пройдемо.

Вони брели, доки вода дійшла до пояса Сибілли. Тоді молодий чоловік підняв її і поклав на матрац долілиць.

— А ти що, не носиш купальної шапочки чи чогось такого? — запитав він.

— Не відпускай мене,— наказала Сибілла.— Тримай же мене!

— Міс Карпентер, не треба. Я свою справу знаю, — сказав молодий чоловік.

— А ти краще дивись, не пропусти рибку-бананку. Це прекрасний день для рибки-бананки.

— Не бачу,— сказала Сибілла.

— Не дивно. Це дуже своєрідні рибки.— Він штовхав пліт-матрац. Вода вже майже дійшла до його грудей.— У них дуже трагічне життя,— сказав він.

— Знаєш, що вони роблять, Сибілло?

Вона похитала головою.

— Розумієш, вони запливають до печери, де повно бананів. Вони виглядають як звичайні рибки, коли запливають. Але коли опиняться там, то поводяться як свині. Так от, я знав одну рибку-бананку, що запливла до бананової печери і з'їла аж сімдесят вісім бананів.— Він підштовхнув пліт з пасажиром ще далі у море.— Зрозуміло, що після того, як вони стільки з'їдять, вони вже не можуть вибратись із печери. Не пролазять крізь вхід.

— Далі не треба,— сказала Сибілла.— І що з ними?

— З ким?

— З рибками-бананками.

— А, ти маєш на увазі, що з ними після того, як вони нажеруться бананів і не можуть вибратись з банановї печери?

— Так,— сказала Сибілла.

— Розумієш, не хотілось би тобі казати, Сибілло. Вони помирають.

— Чому?

— Та заражаються банановою лихоманкою. Страшна хвороба.

— Зараз буде хвиля,— сказала Сибілла знервовано.

— Ми не зважатимемо на неї. Зневажатимемо її,— сказав молодий чоловік. — Ми з тобою гордії.— Він схопив Сибіллині ноги і штовхнув униз та вперед. Пліт піднявся на гребінь хвилі. Вода змочила світле волосся Сибілли, але її зойк був повен задоволення.

Коли пліт випрямився, вона відвела рукою мокре пасмо волосся від очей і заявила:

— Я бачила її.

— Що бачила, моя люба?

— Рибку-бананку.

— О Боже, не може бути! — сказав молодий чоловік.— А в роті у неї були банани?

— Так,— сказала Сибілла.— Шість.

Молодий чоловік раптово підняв одну з мокрих ніг Сибілли, що звисала з краю плоту, і поцілував ступню.

— Ей! — сказала власниця ноги, обертаючись.

— Сама ти "ей"! Ми повертаємось. Досить з тебе?

— Ні!

— Вибачай,— сказав він і поштовхав пліт до берега, де Сибілла зійшла. Далі він його ніс.

— Бувай,— сказала Сибілла і без жалю побігла до готелю.

Молодий чоловік надягнув халат, тісно закрив відвороти і запхнув рушник до кишені. Він підняв слизький мокрий незручний матрац і затиснув його під пахвою. Він побрів на самоті по м'якому гарячому піску до готелю.

У підвальному поверсі готелю, яким дирекція просила користуватись після купання, жінка з цинковою маззю на носі зайшла до ліфту разом з молодим чоловіком.

— Бачу, ви дивитесь на мої ноги,— сказав він до неї, коли ліфт рушив.

— Вибачте? — сказала жінка.

— Я сказав: бачу, ви дивитесь на мої ноги.

— Вибачте. Насправді я дивилась на підлогу,— сказала жінка і повернулась до дверей кабіни.

— Якщо хочете дивитись на мої ноги, так і скажіть,— сказав молодий чоловік.— Та не будьте ж, чорт забирай, боягузкою[11].

— Випустіть мене звідси, будь ласка,— швидко сказала жінка до дівчини, що керувала ліфтом.

Двері кабіни відчинились, і жінка вийшла не озираючись.

— У мене двоє нормальних ніг і не бачу ані найменшої, чорт забирай, причини, щоб хтось витріщався на них,— сказав молодий чоловік.— П'ятий, будь ласка.— Він дістав з кишені ключ від номера.

Вийшов на п'ятому поверсі, пройшов через коридор і зайшов до 507-го номера. Кімната була сповнена запахом нових шкіряних валіз та розчинника лаку для нігтів.

Він глянув на дівчину, що спала на одному з двох ліжок. Тоді підійшов до однієї з валіз, відкрив її і дістав з-під купи трусів та сорочок автоматичний пістолет "Ортжис" калібру 7,65. Вийняв магазин, оглянув його і вставив назад. Зняв запобіжник. Потім підійшов до другого ліжка, сів, подивився на дівчину, націлив пістолет і випустив собі кулю у праву скроню[12].

[1] "Сакс" (Saks) — великий супермаркет у центрі Нью-Йорка, що був відомий високою якістю пропонованого одягу.